

Arrest

nr. 66 278 van 6 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. RENTMEESTERS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig uit Maianga, Luanda. U was een alleenstaande moeder en besloot in 2008 met uw zoontje naar de stad Uige te verhuizen om economische redenen. U verkocht er op de Kandombe markt en verenigde zich met andere vrouwen die op de markt verkochten in een 'Kichiquila' groep. Op 27 september 2010 werd een vrouw van jullie groep verkracht door de politie en stierf ten gevolge daarvan. Haar vriend riep jullie op om een mars te organiseren om deze gebeurtenis en het algemene geweld van de politie aan te klagen. Jullie planden om de mars op 16 oktober 2010 te houden en verspreidden pamfletten met deze informatie. Op 12 oktober 2010 ging u naar Luanda om medische onderzoeken te laten doen bij uw zoon. Op 14 oktober werd u 's avonds in het huis van uw vriendin S.(...) in Luanda gearresteerd door de politie en naar het politiebureau van Luanda Sul gebracht. U werd ervan beschuldigd de regering te hebben beledigd omdat

u een mars had voorbereid in Uige. U vernam dat de andere leden van de groep ook waren gearresteerd in Uige. Op 20 oktober 2010 kwam de politiechef u uit de cel halen. Hij bracht u naar een steegje waar uw neef R.(...) u met de wagen ophaalde. U dook onder in zijn huis in Viana. R.(...) achtte het nodig dat u Angola verliet omdat de politie naar u op zoek was. Op 7 november 2010 reisde u samen met uw zoon naar België, in het gezelschap van een vriend van R.(...). Op 8 november 2010 kwam u aan te België waar u de volgende dag asiel aanvraagde. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde dat u Angola diende te verlaten omwille van de problemen die u kende met de Angolese autoriteiten naar aanleiding van de protestmars die u in Uige organiseerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 26 april 2011, hierna CGVS, pp. 3-4).

Vooreerst kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt met betrekking tot de mars die u zou hebben georganiseerd. U verklaarde dat naar aanleiding van de verkrachting en dood van uw vriendin, u en de andere leden van jullie vrouwengroep door haar vriend I.(...) werden aangemaand om een mars te organiseren om zo het geweld aan te klagen (CGVS, p. 3-4). Het is echter vreemd dat de vriend van de verkrachte vrouw dit geheel aan jullie overliet en zelf niet de intentie had om de mars mee te organiseren en/of eraan deel te nemen (CGVS, p. 5). U verklaarde dat het geweld vooral vrouwen treft en het daarom beter was dat jullie de mars organiseerden (CGVS, p. 5). Indien I.(...), zoals u verklaarde, wilde voorkomen dat er opnieuw geweld zou worden gepleegd tegen vrouwen (CGVS, p. 5), is het niet erg logisch dat hij de vrouwen alleen op pad zou sturen om te protesteren. Niet alleen liepen jullie daardoor het gevaar dat jullie nog meer geïsoleerd zouden worden door de politie, bovendien zou het protest logischerwijs meer impact hebben moesten iedereen samen protesteren tegen de daden van de politie. Daarenboven zei u in uw latere verklaringen dat de mars over het algemene geweld en de discriminatie van de bevolking in Uige ging (CGVS, p. 6), waaruit kan worden afgeleid dat het probleem ook de mannelijke bevolking aanbelangt. Verder kunnen er een aantal vraagtekens worden geplaatst bij de organisatie van de mars waarin u het voortouw zou hebben genomen (CGVS, p. 5). Zo kon u niet duidelijk het traject van de mars omschrijven en had u geen idee waar en hoe de mars zou eindigen (CGVS, p. 6). Wat betreft de praktische informatie stond er niet op het pamflet om hoe laat de mars zou plaatsvinden. Ten slotte weet u niet met welke woorden het pamflet eindigde (CGVS, p. 6). De vaststelling dat er geen concreet plan was voor de uitvoering van de mars en er essentiële praktische informatie ontbrak op het pamflet doet ernstige vraagtekens rijzen bij het serieus van de onderneming. Bijgevolg kunnen ook vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van de organisatie en/of het belang dat de politie aan dergelijk opzet zou hebben gegeven.

Wat betreft de vervolgingsfeiten die u als gevolg van de organisatie van de mars zou hebben meegemaakt kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u door de politie werd gearresteerd en opgesloten (CGVS, p. 6 en p. 8). De politie zei u dat het verboden was om zomaar een mars te organiseren en dat de vrouwen van Kichiquila niet het recht hadden om een pamflet op te stellen en een mars te regelen (CGVS, p. 7). Verder beschuldigde de politie u ervan de regering te hebben beledigd (CGVS, p. 7). U verklaarde dat u niet weet of er een proces tegen u is gestart en u nooit voor de rechtbank bent moeten verschijnen (CGVS, p. 8). U stelde dat de politie u zei dat u zou worden gedood (CGVS, p. 8). Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie dat het in Angola niet verboden is om publieke samenkomst te organiseren, op voorwaarde dat deze voorafgaand wordt aangevraagd (zie landeninformatie). Er zijn wel verschillende gevallen bekend van aanvragen die niet werden goedgekeurd, voornamelijk anti-regeringacties en van verenigingen die werden verbannen (zie landeninformatie). Verder zijn er voorbeelden van demonstranten die gearresteerd voor het organiseren van protestacties of hiermee bedreigd werden. De gearresteerde personen werden echter snel weer vrijgelaten (zie landeninformatie). In het licht van bovenvermelde juridische context lijkt het dan ook een onevenredig zware straf en dus onwaarschijnlijk dat u gedood zou worden louter voor het organiseren van een protestmars, die bovendien nooit heeft plaatsgevonden.

Verder is het vreemd dat de politie u de mond snoerde op het moment dat u wilde zeggen wie u had aangezet tot het organiseren van de mars (CGVS, p. 8) en u ook niet werd ondervraagd over de mars (CGVS, pp 8-9). Men zou toch verwachten dat indien de politie daadwerkelijk de organisatoren wilde straffen, ze elke informatie aangaande de mars en de betrokkenen zou willen weten. Bovendien hadden ze geen duidelijke bewijzen tegen jullie aangezien er geen namen op de pamfletten stonden en de mars nooit heeft plaatsgevonden (CGVS, p. 5). Men zou derhalve verwachten dat u men u zou hebben ondervraagd naar uw betrokkenheid bij de mars.

Men kan zich overigens de vraag stellen hoe de politie bij jullie terecht is gekomen. Volgens uw verklaringen stond er op de pamfletten enkel dat het georganiseerd werd door de 'vrouwen van Kichiquila' (CGVS, p. 5 en p. 6). Aangezien er vele Kichiquila's zijn in Uige - bijna alle handeldrijvende vrouwen zouden zich in dergelijke groepjes verenigen (CGVS, p. 3 en p.5) - en deze ook niet officieel geregistreerd zijn (CGVS, p. 6), is het weinig aannemelijk dat de politie louter op basis van deze informatie de verschillende groepsleden kon opsporen en arresteren, nog vóór de mars had plaatsgevonden. Verder beroept u zich enkel op vermoedens om te verklaren hoe de politie bij u terecht is gekomen, namelijk dat één van de vrouwen u zou hebben verraden (CGVS, p. 7 en p. 8). U heeft nagelaten zich hierna te informeren over wat er precies gebeurd was en hoe de politie bij u terecht kwam (CGVS, p. 9). Nochtans had u kunnen pogen dit te weten te komen via de politiechef die u hielp te ontsnappen, of door te proberen de vrouwen van de groep of hun familieleden in Uige te contacteren (CGVS, p. 9). Uw verklaring dat de vrouwen u dan zouden kunnen lokaliseren is weinig waarschijnlijk wanneer dit contact louter telefonisch verloopt (CGVS, p. 9).

Voorts zijn uw verklaringen met betrekking tot de algemene golf van geweld die zou plaatsvinden tegen de bevolking van Uige niet overtuigend.

U kaderde de problemen die uw groep kende met de politie in de algemene golf van geweld vanwege de politie tegen de plaatselijke bevolking in Uige (CGVS, p. 4). U verklaarde dat de politie hen niet als volwaardige Angolezen maar als 'Langa's' ofwel Congolezen beschouwd (CGVS, p. 4). Verder stelt u dat de meerderheid van de mensen in Angola het op de Bakongo gemunt heeft (CGVS, p. 4). U slaagt er evenwel niet in deze verklaringen aannemelijk te maken. Zo legde u vage verklaringen af over deze 'golf' van geweld. Zo stelde u dat de politie naar de markt kwam en er soms koopwaren nam zonder ervoor te betalen (CGVS, p. 4). Verder verklaarde u dat ze jullie van de markt wegjoegen en daarbij soms zwepen gebruiken (CGVS, p. 4). Wanneer er u werd gevraagd naar gekende incidenten tussen de autoriteiten en bevolking kon u enkel een voorbeeld geven van een markt die afgeschafte werd in Luanda, een voorval dat echter niets te maken heeft met de discriminatie van de bevolking van Uige (CGVS, p. 7). U kon verder geen voorbeelden aanhalen van ernstig geweld (CGVS, p. 7), met uitzondering van de verkrachting van uw vriendin (CGVS, p. 4). Verder verklaarde u dat de politie de bevolking in Uige als Congolezen beschouwd ondermeer omdat Uige zo dicht tegen de Congolese grens ligt en de bevolking bovendien Lingala praat, wat een Congolees dialect is (CGVS, p. 4). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u zelf afkomstig bent van Luanda en niet van Uige (CGVS, p. 1). Bovendien stelde u dat men uit uw accent in het Lingala kan afleiden dat u geen Congolese bent (CGVS, p. 4). Het is dus ook niet erg logisch dat men ook u als een 'Langa' beschouwd. U heeft zelf in Uige overigens nooit directe problemen gehad met de autoriteiten. (CGVS, p. 4).

Tenslotte, met betrekking tot de problemen die de Bakongo zouden kennen in Angola, beschikt het Commissariaat-generaal over informatie de Bakongo in Angola zowel politiek als economisch gediscrimineerd worden en vaak door armoede worden geteisterd. Er is evenwel geen bewijs dat de Bakongo sinds het einde van de burgeroorlog in 2002 systematisch onderdrukt of vervolgd worden in Angola (zie landeninformatie). Aldus bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u voorgehouden problemen in Angola kaderen in een systematische geweldpleging (op etnische gronden) vanwege de Angolese autoriteiten tegen de Bakongo of tegen de bevolking van Uige.

Tenslotte werden nog enkele vaagheden en tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen.

Zo weet u de familienamen niet van uw medegroepsleden en, geeft u tegenstrijdige verklaringen over hun woonplaats. U verklaarde aanvankelijk dat K.(...) in Bem-Vindo woont, F.(...) in Papelão en M.(...) en B.(...) in Bembangandu (CGVS, p. 5). Wanneer u later de vraag opnieuw werd gesteld antwoorde u dat M.(...) in de wijk Popular woont, B.(...) net als u in Papelão en dat F.(...) tussen Kalombe en Bem-Vindo woont en twee huizen heeft (CGVS, p. 1a).

Verder is het opmerkelijk dat u gedurende een week met verschillende vrouwen in de cel verbleef maar u geen enkele informatie heeft over de namen van de vrouwen en/of de problemen waarvoor zij gevangen zaten (CGVS, p. 8).

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofd geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

U legde tenslotte geen enkel document voor om uw identiteit, uw reisweg of uw asielrelaas te staven wat eveneens een tegenindicatie is van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aan. Het relaas van verzoekster maakt duidelijk dat zij ongewild in een klopjacht op haar persoon is terechtgekomen, nu zij mocht vernemen dat alle deelnemers/organisatoren van de geplande manifestatie opgepakt werden en zij met hulp van een vriend halsoverkop haar land verlaten heeft. Zij vreest bij een terugkeer naar Angola alsnog represailles, niet alleen van de officiële politiediensten omwille van haar betrokkenheid bij de mars en de dreigementen die zij hebben geuit t.a.v. verzoekster, doch ook van de andere vrouwen die de mars mee organiseerden, aangezien verzoekster ervan overtuigd is dat één dezer vrouwen haar verklikt heeft. Zij heeft tijdens het gehoor duidelijk verklaard dat zij absoluut niet zeker is over hoe de politie het verband heeft gelegd tussen haar en de organisatie van de mars, hoewel zij door de officiële diensten wel bedreigd werd met de dood. De initiële reden voor de optocht betrof het geweld tegen verzoeksters vriendin. De betoging was echter wel gericht tegen het algemeen geweld in Angola. Een en ander wordt aldus verkeerdelijk weergegeven en gemotiveerd in de bestreden beslissing door te stellen dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoekster later in het verhoor stelt dat de mars tegen het algemeen geweld gericht was terwijl de mannelijke bevolking niet meedeed. Het feit dat zij niet actief op zoek is gegaan naar verklaringen en verder onderzoek naar aanleiding van de geweldplegingen en de vervolgingen van de personen die deelnamen aan de mars, mag dan ook niet verbazen, gezien zij vlak na haar vlucht uit het politiekantoor is ondergedoken. Het mag evenmin verbazen dat gelet op de traumatische ervaring van gevangenschap en doodsb bedreigingen die verzoekster jegens haar persoon heeft moeten ondergaan, zij zich één en ander qua exacte verblijfplaats van de medebetogers niet kan herinneren of weergeven. Zij werd bovendien niet bevraagd aangaande haar reisroute.

2.1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeksters asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. De bestreden beslissing is gesteund op de bevinding dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is gelet op haar vage, merkwaardige, ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen. Verzoekster beperkt zich in onderhavig verzoekschrift hoofdzakelijk tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Zo werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgemerkt dat verzoekster aangaf dat zij en de andere leden van hun vrouwengroep naar aanleiding van de verkrachting en dood van haar vriendin, door de vriend van haar overleden vriendin werden aangemaand om een mars te organiseren om zo het geweld aan te klagen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt geheel terecht op dat het vervolgens uitermate merkwaardig is dat de vriend van de verkrachte vrouw dit geheel aan hen overliet en zelf niet de intentie had om de mars mee te organiseren en/of eraan deel te nemen. Verzoekster verklaarde dienaangaande dat het geweld vooral vrouwen treft en het daarom beter was dat zij de mars organiseerden. De bestreden beslissing wijst er vervolgens wederom terecht op dat, indien deze vriend wilde voorkomen dat er opnieuw geweld zou worden gepleegd tegen vrouwen, het niet erg logisch is dat hij de vrouwen alleen op pad zou sturen om te protesteren. Niet alleen liepen de vrouwen daardoor het gevaar dat zij nog meer geïsoleerd zouden worden door de politie, bovendien zou het protest logischerwijs meer impact hebben, moest iedereen samen protesteren tegen de daden van de politie. Te meer daar verzoekster had verklaard dat de mars over het algemene geweld en de discriminatie in Uige ging, waaruit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afleidde dat het probleem dan toch ook de mannelijke bevolking aanbelangde.

De Raad ziet niet in op welke wijze er volgens verzoekster in de bestreden beslissing “*één en ander*” verkeerdelijk wordt weergegeven en gemotiveerd in de bestreden beslissing door te stellen dat het ongeloofwaardig overkomt dat verzoekster later in het verhoor stelt dat de mars tegen het algemeen geweld gericht was terwijl de mannelijke bevolking niet meedeed. Een dergelijk ongenueanceerd verweer is echter niet bij machte om afbreuk te doen aan voormelde opmerkingen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon tevens vaststellen dat verzoekster het traject van de mars niet duidelijk kon omschrijven, dat zij geen idee had waar of hoe de mars zou eindigen, dat zij niet wist met welke woorden het pamflet eindigde en dat volgens verzoekster het aanvangsuur van de mars niet op het pamflet stond. De vaststelling dat er geen concreet plan was voor de uitvoering van de mars en er essentiële praktische informatie ontbrak op het pamflet doen ernstig afbreuk aan verzoeksters geloofwaardigheid inzake de organisatie van een protestmars.

Ook stroken verzoeksters verklaringen omtrent het gedrag van de politie wat betreft het organiseren van een protestmars in Angola niet met de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die bij het administratief dossier werd gevoegd. Uit voornoemde informatie blijkt

immers dat het in Angola niet verboden is om een publieke samenkomst te organiseren, op voorwaarde dat deze voorafgaandelijk wordt aangevraagd en dat demonstranten die in het verleden in dat verband gearresteerd werden, snel weer werden vrijgelaten. Dat de politie verzoekster zou gezegd hebben dat zij zou worden gedood omwille van het organiseren van een dergelijke mars is dan ook onwaarschijnlijk, te meer de desbetreffende mars nooit heeft plaatsgevonden. Verzoekster onthoudt zich voor wat betreft bovenstaande vaststellingen van enig verweer. Deze vaststellingen vinden allen steun in het administratief dossier, zijn pertinent en ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van het door verzoekster aangevoerde asielrelaas.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon tevens vaststellen dat verzoekster nagelaten heeft te informeren naar wat er precies gebeurd was en hoe de politie bij haar terecht gekomen is. Het feit dat verzoekster na haar vlucht uit het politiekantoor op 20 oktober 2010 is ondergedoken is, doet niets af aan het feit dat verzoekster geen enkele inspanning heeft gedaan teneinde de juiste toedracht te kennen. Zij steunt zich dienaangaande immers volledig op vermoedens, namelijk dat één van de vrouwen haar verraden zou hebben (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/04/2011, p. 7-9). Aangezien de politiechef haar hielp ontsnappen en zij nog een tweetal weken leefde in het huis van haar neef had verzoekster kunnen proberen dit te achterhalen via de politiechef die haar hielp ontsnappen of door te proberen de vrouwen van haar groep of hun familieleden in Uige te contacteren. Een dergelijke desinteresse doet echter afbreuk aan de ernst van verzoeksters voorgehouden vrees.

Verzoeksters geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat verzoekster de familienamen van haar medegroepsleden niet kent, zij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent hun woonplaatsen en op basis van het feit dat verzoekster, hoewel zij gedurende een week met verschillende vrouwen in de cel verbleef, geen enkele informatie had over de namen van deze vrouwen en/of de problemen waarvoor zij gevangen zaten.

De door verzoekster in het verzoekschrift voorgehouden traumatische ervaringen kunnen de tegenstrijdigheden en onwetendheden niet vergoelijken aangezien verzoekster, noch haar raadsman ooit gewag hebben gemaakt van deze traumatische ervaringen die haar in die zin zouden beletten een eenduidig en samenhangend relaas te vertellen. Van verzoekster kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij in staat is duidelijke en coherente verklaringen af te leggen aangaande feiten die deel uitmaken van haar asielrelaas. De bestreden motivering wordt op dit vlak niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande. Het argument dat verzoekster niet werd bevraagd over haar reisroute, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Uit het gehoorverslag blijkt wel degelijk dat verzoekster werd ondervraagd over haar reisroute en de daarbij gebruikte documenten (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/04/2011, p. 3).

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoekster de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij herneemt integraal het aangevoerde eerste middel, waaruit blijkt dat verzoekster door haar deelname aan de algemene protestmars in Uige, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade. Bovendien benadrukt zij dat tot op heden de problematiek van geweld – en zeker in de grensgebieden met Congo – in Angola bestaat. Verzoekster verklaart dienaangaande in haar verhoor dat de officiële diensten (politie) de plaatselijke bevolking in Uige (dus ook onder meer verzoekster) beschouwen als Langa's oftewel Congolezen, en niet als volwaardige Angolezen. De schendingen jegens deze specifieke bevolkingsgroep zijn een algemeen bekend feit. In oktober 2009 werden naar schatting 54.000 Angolezen met geweld verdreven uit de DR Congo. Talloze bejaarden, (zwangere) vrouwen en kinderen dwaalden dagenlang zonder eten langs de wegen en belandden uiteindelijk in één van de opvangkampen. Het is van algemene bekendheid dat tot op heden er zeer veel Congolezen in de grensgebieden van Angola (en onder meer Uige) verblijven. Niet alleen is er sprake van enorm veel seksueel geweld tegen Congolese meisjes en vrouwen. Er stelt zich ook het probleem van de reële dreiging voor de plaatselijke bevolking die beschouwd wordt als zijnde Congolees, waaronder verzoekster zelf. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken van België stelde zelfs in haar reisadvies niet-essentiële reizen naar Angola af te raden omwille van een zeer grote criminaliteitsgraad en de algemene onveiligheid in Angola.

2.2.2. Verzoekster steunt haar vraag voor subsidiaire bescherming volledig op haar asielrelaas. Uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoekster ook niet aannemelijk

dat zij om de redenen die zij in haar asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster herhaalt tevens haar verklaringen aangaande de problematiek van geweld die in Angola en meer specifiek wat betreft de plaatselijke bevolking in Uige bestaat. Zij weerlegt hiermee geenszins de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals uiteengezet in de bestreden beslissing. Zo werd onder meer vastgesteld dat hoewel verzoekster verklaarde dat de politie hen niet als volwaardige Angolezen maar als 'Langa's' ofwel Congolezen beschouwt en dat de meerderheid van de mensen in Angola het op de Bakongo gemunt heeft, zij er niet in slaagde deze verklaringen aannemelijk te maken. Wanneer verzoekster werd gevraagd naar gekende incidenten tussen de autoriteiten en bevolking kon zij enkel een voorbeeld geven van een markt die afgeschaft werd in Luanda, een voorval dat echter niets te maken heeft met de vermeende discriminatie van de bevolking van Uige. Voor wat betreft verzoeksters verklaringen dat de politie de bevolking in Uige als Congolezen beschouwd onder meer omdat Uige zo dicht tegen de Congolese grens ligt en de bevolking bovendien Lingala praat, wat een Congolees dialect is, werd opgemerkt dat verzoekster zelf afkomstig is van Luanda en niet van Uige. Bovendien stelde verzoekster dat men uit haar accent in het Lingala kan afleiden dat zij geen Congolese is waardoor het dus ook niet erg logisch is dat men ook haar als een 'Langa' beschouwt. Verzoekster heeft zelf in Uige overigens nooit directe problemen gehad met de autoriteiten. Tenslotte, met betrekking tot de problemen die de Bakongo zouden kennen in Angola, werd door het Commissariaat-generaal gewezen op informatie, die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat de Bakongo in Angola, zoals andere groepen in het land, door armoede worden geteisterd en weinig toegang hebben tot politieke en economische mogelijkheden en dat er sinds 2002 geen bewijs is dat zij sinds het einde van de burgeroorlog in 2002 systematisch onderdrukt of vervolgd zouden worden (stuk 13, Landeninformatie, Assessment for Bakongo in Angola). Verzoekster toont niet aan dat deze informatie onjuist zou zijn. Een verwijzing naar een algemene situatie volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De verwijzing naar het negatieve reisadvies van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken is *in casu* irrelevant daar het niet slaat op verzoeksters concrete situatie, doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van Angola (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.842).

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoekster vraagt in het opschrift van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.4. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER